



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. JMK 134161/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2019, č. j. 30 A 264/2017 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 11. 3. 2015, č. j. MUHOCJ/19429/2015, byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty žalobcovy námitky proti záznamu 12 bodů v registru řidičů, které byly provedeny na základě příslušných oznámení a rozhodnutí orgánů veřejné moci, a tyto záznamy byly potvrzeny. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 9. 2017, č. j. JMK 134161/2017, žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[2] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 12. 2019, č. j. 30 A 264/2017 - 72, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud mimo jiné uvedl, že neshledal důvodnou námitku žalobce, podle níž se žalovaný dostatečně nezabýval jednotlivými podklady rozhodnými pro záznam bodů do registru řidičů, jejich kvalitou a zákonem požadovanými náležitostmi. Správní orgány obou stupňů se totiž řádným a dostatečným způsobem zabývaly způsobilostí jednotlivých rozhodnutí být podkladem pro záznam v registru řidičů (dále též jen „záznam bodů“ či „zápis bodů“). Za tímto účelem si správní orgány vyžádaly kromě oznámení policie, na jehož základě je prováděno hodnocení dosažených bodů, též pokutové bloky prokazující, že přestupky žalobce byly projednány v blokovém řízení. Tyto pokutové bloky potom zvlášť vyhodnotily co do jejich způsobilosti být zákonem stanoveným podkladem pro záznam bodů. Správní orgány pak postavily najisto, že údaje uvedené v oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečností uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgány ověřily, že všechny skutky byly se žalobcem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že žalobce pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem.

[3] Krajský soud uvedl, že neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně nedostatečnosti údajů na pokutových blocích pro jejich zkratkovitost či strohost. V řízení o námitkách proti záznamu do registru řidičů žalobce nemůže rozporovat údaje o skutku a právní kvalifikaci tohoto skutku. Pokud žalobce měl pochybnost o údajích na pokutových blocích týkajících se jednání, které mu bylo kladeno za vinu, případně místa a času, kdy k tomuto jednání došlo, pak neměl souhlasit s projednáním přestupků v blokovém řízení a měl trvat na jejich prošetření ve standardním správním řízení.

[4] Podle názoru krajského soudu všechna rozhodnutí vydaná v blokových řízeních se žalobcem představují podklad způsobilý pro zápis bodů. Všechny tyto podklady obsahují zákonem stanovené náležitosti a je z nich zcela zřejmé, kdy, na jakém místě a jakým jednáním se žalobce přestupků dopustil. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je přesně identifikována, spáchaná přestupková jednání jsou popsána stručným, zároveň však jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na související zákonné ustanovení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Stěžovatel namítl, že pokutové bloky, ze kterých správní orgány vycházely, jsou nezpůsobilé pro záznam bodů. I přes specifika blokového řízení lze totiž rozhodnutí vydat pouze v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky. Z rozhodnutí by měly být patrný údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Pokud na vyplněném pokutovém bloku chybějí jeho zákonem vyžadované obsahové náležitosti v podobě náležitého skutkového popisu přestupkového jednání, pak takový pokutový blok nemůže splňovat zákonem stanovené náležitosti, uložená pokuta je nepřezkoumatelná a nemůže představovat podklad pro záznam bodů. Z vyplněných pokutových bloků totiž není zřejmé, co mělo být s přestupcem projednáváno, neboť chybí vymezení místa spáchání přestupku i popis jednání a právní kvalifikace je nesprávná.

[7] Stěžovatel dále namítal porušení zásady legitimního očekávání. Poukázal totiž na rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který údajně v obdobných řízeních přezkoumává jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokových řízeních z hlediska jejich kvality a způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Žalovaný však tato rozhodnutí nepřezkoumával, a porušil tak zákaz překvapivosti rozhodnutí, neboť stěžovatel oprávněně předpokládal, že žalovaný bude postupovat obdobně jako Krajský úřad Moravskoslezského kraje nebo že svůj odlišný postup řádně odůvodní.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu a uvedl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo*

ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou tvrzených nedostatků jednotlivých rozhodnutí o pokutách. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání pokutových bloků (dále jen „zákon o přestupcích“), oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou totiž odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44).

[14] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zabýval se povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud účastník v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů zpochybňuje skutečnosti obsažené v oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, na základě kterého je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů a následný záznam (např. pochybnosti o tom, zda byl s účastníkem skutečně projednán přestupek v blokovém řízení, resp. že se daného jednání vůbec nedopustil atp.), je třeba, aby si správní orgán v uvedeném případě vyžádal další důkazy, např. v podobě příslušných částí pokutového bloku, které by prokázaly, že přestupek byl s účastníkem v blokovém řízení skutečně projednán, a tedy že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[15] V nyní posuzované věci správní orgány postupovaly v souladu s uvedenou judikaturou a vyžádaly si pravomocné právní podklady pro provedení záznamu v registru řidičů v podobě kopií pokutových bloků. Správní orgány proto postavily najisto, že údaje uvedené v oznámeních policie o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek odpovídají skutečnostem uvedeným v pravomocných rozhodnutích ve formě pokutových bloků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Správní orgány ověřily, že skutky byly se stěžovatelem projednány v blokovém řízení, že ve všech případech bylo řízení pravomocně ukončeno řádně a úplně vyplněným pokutovým blokem a že stěžovatel ve všech případech pokutové bloky převzal a vše stvrdil svým podpisem.

pokračování

[16] Povinné obsahové náležitosti pokutových bloků jsou vymezeny v § 85 odst. 4 větě druhé zákona o přestupcích, podle kterého se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem v podobě uložení pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v § 84 a § 85. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dovedl, že „*ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 - 40). Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je totiž zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81, www.nssoud.cz). Naopak na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodů do registru nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby.*“

[17] Ohledně námitek, ve kterých stěžovatel upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, je nutné uvést, že správním orgánům přísluší se jimi zabývat pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87, a v nichž se uvádí, že „*řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážit námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.*“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti. K dané problematice lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, podle něhož „*rozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).*“

[18] Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Po obsahové stránce však nelze posuzovat pokutový blok s rigidní přísností. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.

[19] V projednávané věci přitom stěžovatelem namítaná pochybení v předmětných blokových řízeních ani zdaleka nedosahují takové závažnosti, jež by měla za následek jejich nepoužitelnost jako podkladových rozhodnutí pro zápis bodů. Vypořádání jednotlivých námitek proti pokutovým blokům se krajský soud velmi obsáhle věnoval v odstavcích 25 až 29 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné tuto správnou a přiléhavou argumentaci opakovat a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[20] K výše uvedenému Nejvyšší správní soud dodává jen to, že formulaci typu „§125c/1f4“ v žádném případě nelze považovat za chybnou, byť nejde o standardní způsob citace právních předpisů. Citované ustanovení [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4.] je z ní totiž bez obtíží seznatelné. Vzhledem k úspornosti této formy zápisu ji přitom lze považovat za zcela vhodnou pro blokové řízení vyznačující se zejména rychlostí projednání. Identifikaci místa spáchání přestupku uvedením označení silnice a obce (případně její části) rovněž nelze považovat za nedostatečnou. Tvrzení stěžovatele, že z takového označení nelze poznat, zda byl přestupek spáchán na pozemní komunikaci, či na soukromém pozemku, považuje Nejvyšší správní soud i s ohledem na citovaný právní předpis (zákon o silničním provozu) za ryze účelové. Se stěžovatelem je sice nutné souhlasit v tom, že popis skutku typu „rychlost“, „R“ či „telefonování za jízdy“ by sám o sobě nejspíš nemohl obstát, nicméně ve spojení s odkazem na příslušné zákonné ustanovení lze takový popis pro účely blokového řízení považovat za zcela dostatečný (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012).

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování. Zásada legitimního očekávání je mimo jiné zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán dbá o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tuto zásadu však nelze vnímat absolutně. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž obsahuje celou řadu omezujících podmínek a výjimek z této zásady (srov. např. rozsudky ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 4/2014 - 33, ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, ze dne 12. 12. 2012, č. j. 6 Ads 84/2012 - 48, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132).

pokračování

[22] S krajským soudem je tak nutné souhlasit v tom, že správním orgánům nelze vytýkat, že poté, co si o podkladových rozhodnutích učinily vlastní úsudek, se necítily být vázány stěžovatelkou odkazovanými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Mezi těmito rozhodnutími a projednávanou věcí jsou totiž podstatné rozdíly. Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve stěžovatelem citovaných rozhodnutích odmítl uznat některá rozhodnutí jako způsobilé podklady pro zápis bodů. Tato rozhodnutí však zpravidla vykazovala závažnější pochybení, než je tomu v projednávané věci. V jednom z rozhodnutí byl popis zcela nesrozumitelný, v dalších byl v popisu uveden pouze odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (jenž stanoví maximální rychlost v obci). Z uvedených rozhodnutí tak opravdu nebylo možné poznat, kolik bodů za tyto přestupky mělo být uděleno, jelikož z nich nešlo zjistit, zda přestupce překročil povolenou rychlost o více než 20 km/h.

[23] V odkazovaných rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje sice tento správní orgán vyhodnotil jako nezpůsobilé i některé pokutové bloky typově shodné s těmi, jež byly předmětem posouzení v projednávané věci. Ani tímto posouzením však nebyly správní orgány v dané věci vázány. Žalovaný i krajský soud správně poukázali na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 94/2012, v němž je vysloven právní názor, že *„podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“* Judikatura Nejvyššího správního soudu je přitom pro správní orgány daleko více určující, než rozhodovací praxe jim naroveň postavených správních orgánů. Odůvodnil-li tedy žalovaný odlišnost svého rozhodování oproti Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje povinností respektovat judikaturu Nejvyššího správního soudu, nelze to vnímat jako porušení zásady legitimního očekávání. Nejvyšší správní soud se přitom zcela ztotožňuje se způsobem, jakým žalovaný citované judikатурní závěry promítl do svého rozhodnutí.

[24] Tu část námitky, v níž stěžovatel tvrdí, že žalovaný a Krajský úřad Moravskoslezského kraje přistupují různým způsobem k rozsahu přezkumu obdobných věcí, Nejvyšší správní soud považuje za zcela nedůvodnou. Ze stěžovatelem uvedených rozhodnutí totiž vyplývá, že oba správní orgány respektují pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a posuzují je pouze z hlediska jejich způsobilosti sloužit jako podkladové materiály pro zápis bodů, nikoliv z hlediska jejich věcné správnosti. Rozdíly v rozhodování jsou tak způsobeny pouze odlišným náhledem na to, jaké nedostatky uvedených rozhodnutí jsou ještě akceptovatelné.

[25] Jelikož tedy správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázky posoudily stejně jako krajský soud správně, nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu